

Maalen: Naar dette høie Thing nu atter i Nar er i den uheldige Situation at skulle forhandle om en midlertidig Finanslov, vil det jo være naturligt at tage Udgangspunkt for denne Forhandling i det, som vi forhandlede og besluttede her i Thinget i Fjor under Behandlingen af et tilsvarende Lovforslag. Nu veed jeg ganske vist, at vi have faaet at høre, at denne Afstemning ikke havde nogenjomhelst aktuel Interesse, men dertil vil jeg svare, at for saa vidt man kan anføre nogen Grund for det, skulde den jo støttes paa, at Afstemningen om dette Forslag kom efter Afstemningen om Finanslovens 2den Behandling. Det vil vides, at Forslagsstillerne ikke have nogenjomhelst Myndighed i Henseende til Fastsættelsen af den Orden, i hvilken Forslagene komme paa Dagsordenen; det er Formanden, der bestemmer det; men fordi den høitærede Formand havde truffet den Bestemmelse, at den midlertidige Finanslov skulde komme efter Afstemningen om Finanslovens 2den Behandling, fandt vi dog ikke nogenjomhelst Grund til at fratagde vort Forslag til det høie Thing, thi vi Forslagsstillere gif ud fra, at en Afstemning her i Thinget altid har sin gode, sin virkelige, sin blivende Betydning, og det tror jeg ogsaa vor Afstemning i Fjor om den midlertidige Finanslov allerede har viist sig at have havt og fremdeles vil have, og naar jeg altsaa spørger: hvad er det, som vi have besluttet i Fjor, hvad er det for en Billie, som dette Thing udtalte, da det i Fjor forkastede den midlertidige Finanslov? — saa vil jeg sige: Thinget har efter min Opfattelse erklæret en Billie i en dobbelt Retning. For det Første have vi erklæret: vi ville ikke atter vedtage midlertidige Finanslove ubeset, naar de forelægges os; vi ville først underkaste det Spørgsmaal en alvorlig Overveielse, hver enkelt Gang, naar Forslag kommer til os: Er det nødvendigt og er det forsvareligt nu i denne Samling at vedtage en midlertidig Finanslov? Det er et Spørgsmaal, som vil vende tilbage, hver Gang et saadant Forslag forelægges os, og som vil være at besvare i Henhold til Forholdene, saaledes som de foreligge i hver enkelt Rigsdagsamling. Og naar nu et saadant Forslag er forelagt os her, vil det Spørgsmaal altsaa ogsaa ganske naturligt frembyde sig: Er det nødvendigt og er det forsvareligt i Nar at vedtage et Forslag til en midlertidig Finanslov overhovedet? Og naar jeg skal besvare dette Spørgsmaal i og for sig under Henblik til Forholdene, saaledes som de have foreligget i denne Samling, kan jeg fuldstændig konkludere i

samme Retning som de ærede foregaaende Talere. Jeg finder i og for sig ingenjomhelst Nødvendighed og bortset fra Udenomsgrunde, vilde jeg heller ikke kunne være med til at stemme for en midlertidig Finanslov. Vi maa fastholde, at dette er Grundlovens Fordring, at naar Finanssaaret begynder, skal der foreligge en Finanslov, en endelig Finanslov. Det er en Regel, som har været fulgt i de første Martyr efter Grundloven, saa at man kun har fraveget den, naar Nødstilfælde forelaa, saaledes f. Ex. i den første Rigsdagsamling, der som bekendt begyndte mange Maanedes efter den Tid, der var den grundlovmæssige Tid for Rigsdagens Sammentræden, og i 1853, da en Oplosning af Rigsdagen havde fundet Sted. Senere, først efter Halvfjerdserne, da den Fortolkning var gjort gjældende af vor Forfatning, i Følge hvilken Magten skulde være i det Væsentlige koncentreret i det andet Thing, først da have disse midlertidige Finanslove begyndt at brede sig. Jeg vil sige, at man dog ikke skal tro, at dette Thing aldeles ikke har fundet sig foranlediget til at nedlægge Indsigelse mod den Udbredelse, de fik. Netop da det havde viist sig, at de mere og mere begyndte at brede sig, blev Spørgsmaalet taget op til Forhandling her i Thinget, allerede i 1874—75. Der faldt den Gang Udtalelser, som det er en ren Fornoielse at læse nu, fordi de passe paa Situationen, som de kunde være udtalte i dette Dieblit. Det viiste sig, at Landsstinget allerede den Gang har været opmærksom paa, at her var man i Færd med at komme ind paa en uheldig, uforvarlig Vej, der førte langt bort fra den grundlovmæssige Ordning. Men, naar Thinget dog har fundet sig i, at de gjennem en Narvælle har kunnet saaledes vinde Raaderum, som sket er, saa ligger Forklaringen efter min Tanke deri, at det dog var en Tid, hvor der arbejdedes paa Rigsdagen, hvor man havde noget Udbytte af Samlingerne, og hvor man altsaa til Undskyldning for Langvarigheden kunde henvisse til, at der dog kom Frugt af Arbejdet. Men nu ere vi komne ind i en Periode, hvor der ikke mere arbejdes, hvor man sidder Maaned efter Maaned, og hele Udbyttet af Samlingen er ingen Love eller dog saa godt som ingen Love og maaste en Finanslov, hvilket dog er tvivlsomt; thi nu ere vi allerede i den sidste Maaned, og endnu have vi her i dette Thing ikke set Nogetjomhelst til Finansloven. Naar Forholdet er det, naar saaledes Rigsdagsamlingerne ere rent Spild af Tid, af Arbejde, af Penge saa skjønner jeg ikke, at det kan forvares, at vi fra vor Side bidrage til, at den ud-